

[Valdemar Thomsen.]

ikke, om der i Udvalget vil blive Tale om Realitetsforhandlinger, eller om man nøjes med at sige Ja og Amen til den Overenskomst, der til Skam og Skændsel for Rigsdagen paa Forhaand er truffet mellem Ministeren og Tjenestemændene.

Skulde der imidlertid blive Tale om Realiteter, saa vil jeg, forinden jeg slutter, for en Ordens Skyld give en Antydning af, hvad der efter min ringe Mening burde sættes i Stedet for den eftergivende Stemmekøbspolitik, som det foreliggende Forslag er Udtryk for. Jeg gør det bl. a. ogsaa, fordi jeg er af den Opfattelse, at med Retten til at kritisere maa følge en Pligt til at paavise, hvordan Problemet kan løses, og jeg gør da dette i det Haab, at Udvalget og Regeringen i det mindste vil tage mine Tanker under velvillig Overvejelse. Og lad det saa samtidig være et velment Raad til det Udvalg, som med Amtmanden fra Svendborg som Formand er nedsat med det for Øje at finde Midler til Arbejdsløshedens Bekæmpelse.

Forudsat at man tilstræber fuldt normal Beskæftigelse og den størst mulige Produktion, saa maa Opgaven være — saadan staar det for mig — at udarbejde en konstruktiv Plan, der har Sandsynlighed for at gøre Erhvervslivet og navnlig Landets Hovederhverv rentabelt. Kun derigennem skabes der nemlig Basis for Arbejde og Fortjeneste. Det første, man maa gøre sig klart, og det har Regeringen aabenbart overset, er, at Indtægtsfordelingen maa bringes i Orden, og dette er særlig paakrævet just nu, da Tilførslerne svigter, og hvor Beskæftigelsesmulighederne navnlig ligger i en sund Vekselvirkning Befolkningsklasserne imellem. Der maa paa en eller anden Maade komme Gang i de gensidige Tjenester, men for at det kan blive Tilfældet, maa der være økonomisk Balance, saadan at der for en Ydelse af den ene eller anden Art kan betales med en lige saa værdifuld Modydelse, og det bliver kun Tilfældet, naar Indtægtsfordelingen bringes i en tilfredsstillende Orden.

Hvis man vil løse dette Problem, som jeg anser for et af de allervigtigste, maa man gøre sig klart, hvad Nationen som Helhed, hvad Familien Danmark har at leve af. Mon ikke man ved en nærmere Undersøgelse vil komme til det Resultat, at vi foruden Skibsfart, Fiskeri og lidt Eksportindustri alle er henvist direkte eller indirekte til at leve af det, der gror paa den danske Jord, og af det, Avlen omsættes i: Smør, Flæsk o. s. v. I et Land som vort bliver det derfor i det væsentlige, som jeg

har antydnet, Landbrugets Produktion og Indtjeningsmuligheder, der bliver afgørende for Løn og Levestandard. Derfor maa det være Lovgivningsmagtens Opgave at lægge Forholdene saadan til Rette, at den enkelte Samfundsborger faar et passende Vederlag, men heller ikke mere, for den Indsats, der præsteres. Her kan man saa udmærket tage det lille Samfund, det enkelte Hjem, som Forbillede; dèr sætter man nemlig til enhver Tid — det er man nødt til — Tæring efter Næring.

Maa jeg i denne Forbindelse med Hensyn paa det Forslag, vi her behandler, indskyde, at lige saa urimeligt og umoralsk det er, om enkelte Familiemedlemmer, naar et Hjemms Indtægter svigter, stadig forlanger den samme Løn for sig, lige saa forkasteligt og umoralsk er det, naar Dele af Befolkningen i det store fælles Hjem Danmark fastholder Lønninger og Indtægter, der ikke staar i noget som helst Forhold til den Nedgang, der har været i Landets samlede Indtægter. Paa dette Omraade dokumenterer Regering og Rigsdag ved denne Lejlighed som saa ofte før sin Evneløshed, ikke alene derved, at mange Samfundsborgere faar tildelt Indtægter langt ud over, hvad der er rimeligt, men navnlig derved, at det som paavist her sker paa Bekostning af den værdiskabende Del af Samfundet og den Del af Samfundet, som i Forvejen er placeret længst nede paa Lønningslisten. Rigsdagens Anseelse i Befolkningen er ikke saa stor, at man paa den Maade, som man her er i Færd med, har Raad til at se bort fra Velanstændigheden og fra de elementære økonomiske Grundsætninger. Hensynet til Helheden og det rette Samfundssind kan ikke ustraffet tilsidesættes, navnlig ikke, naar Formaålet kun er at tjene, hvad man faar Indtryk af her, en partipolitisk Fedteskilling.

Hvad Problemet i øvrigt angaar, er det desværre saadan — og det kan man lige saa godt erkende først som sidst —, at Lønningerne under faldende Konjunkturer, selv om det er nok saa paakrævet, kun meget vanskeligt kan nedsættes i en saadan Udstrækning, at alle, der ønsker Beskæftigelse, kan faa det, og derfor tror jeg, det bliver nødvendigt at gaa andre Veje for at forhindre de ulyksalige Priseniveauforskydninger, som forvolder Ulykkerne. Midlet, vi har til Stabilisering af Erhvervslivet, til Imødegaaelse af Arbejdsløsheden, det eneste anvendelige Mittel, er efter min Mening Vekselkurserne. Af andre Midler, der kan tænkes anvendt, har vi, forudsat at Storfinansens skal gaa fri, Nedskæring og,